

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja, és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták egymásnak: „Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémültek, de az megszólította őket: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt van a hely, ahová temették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Elóttetek megy Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek.” Mk 16, 1-7

Kedves Testvérek!

A nyolcvanas években már időnként lehetett Jézus életét bemutató filmeket nézni a tévében. Amikor ezekről beszélgettünk a gyülekezet ifjúsági alkalmain, akkor azt mondta a lelkészünk, hogy látszik, melyik film keresztény alkotás, és melyik nem hívó emberé. Ha keresztény ember készít filmet Jézusról, akkor nem hagyja abba a kereszthalálnál. Nekünk, hívóknak is gondot okozhat a Feltámadásról szóló tanítás - egy protestáns lelkész ismerősöm számolt be arról, hogy van olyan gyülekezeti tagja, aki bevallotta: a hitvallás vonatkozó részét nem szokta mondani, mert ő ezt nem tudja elhinni. Nem csoda hát, ha nem hívó ember egyáltalán nem tud vele mit kezdeni.

Én azt hiszem, hogy még a Nagypéntekből is átjön valami a nem hívóknak, ha a váltságshalál és a bűnből való szabadulás nem is. Találkoznak egy ártatlan áldozattal, egy magát nem kímélő hőssel, egy megbocsátó úriemberrel, akinek tragikus sors jutott itt a Földön, de eszméi halála után is elterjedtek. A sírhoz menő asszonyok példáján keresztül nézzük meg, mi az a többlet, amit Nagypéntek után az üres sírnál kaptak, mikor az angyal a Feltámadásról tanította őket.

Három dolog jellemezte a sírhoz menő asszonyokat: A félelem, a mellőzöttség és a gyász. Mindháromra kaptak valamennyi gyógyírt Nagypénteken, de a végső győzelemhez a Feltámadás kell nekik. Ahogy nekünk is, akik itt vagyunk, akár hívók, akár csak érdeklődők, akár hisszük

és valljuk teljes szívünkben a Feltámadást, akár még csak ismerkedünk vele.

Ha tovább olvassuk az Evangéliumot, rögtön a mostani szakasz után következő versben azt találjuk, hogy az asszonyok még a sírtól való távozáskor is féltek. A nagypénteki vigasz erre annyi, hogy Jézusnak is volt halálféleme. Ennyire magára vette az emberi természetet, hogy félt, vért verejtékezett és angyal erősítette. Félelme ellenére kitartott, hűséges volt az Atyához, a barátaihoz, tanítványaihoz és a saját tanításához is, egészen a kereszthalálig. Akárcsak Szókratész, aki az ellene hozott halálos ítélet előtt nem menekült el, noha lehetősége lett volna rá, és nem tett rosszat a neki ártóknak.

A mellőzöttség abban a korban a női sors velejárója volt. Nem volt beleszólásuk sem a politikai, sem a vallási dolgokba. Jézus ebben nemcsak osztozott velük, hanem még kitaszítottabb lett: gúnyolták, megkínózták, a közösségen kívülre űzve kivégezték. Mondhatjuk, hogy szolidáris volt a megvetettekkel, szó szerint a maga bőrén érezte, hogy milyen lenézettnek lenni. Ilyen Mahatma Gandhi példája is, aki, hogy a szegényekkel való együttérzését kifejezze, gyalog járt, és a legszegényebbek által hordott ruhákat viselte.

Gyászolták ezek az asszonyok Jézusban barátjukat, Tanítójukat, aki felkarolta őket, aki szeretettel volt irántuk. És a gyászban is társuk és a mi társunk is tud lenni Jézus: megsiratja barátját, Lázárt, és nevelőapját, Józsefet is valószínűleg korán elveszíti - Jézus 12 éves kora után nem történik róla említés, a keresztt alatt sem találjuk ott. A gyászoló Jézus példája segítséget tud adni a gyászolóknak, akárcsak a hozzánk, bencésekhez kötődő Esterházy Péter írónak édesanyja elvesztéséről írt műve, *A szív segédigéi*.

Gandhi élete, a Kritón, Szókratész védőbeszéde, A szív segédigéi - mind hasznos és jó olvasmányok. Isten vigasztalása is átsugározhat rajtuk, ott a helyük a könyvespolcon. A feltámadott Krisztussal való találkozás viszont nemcsak részvétet, hanem megoldást is hoz a félelemre, a mellőzöttségre és a gyászra.

Az asszonyok és a tanítványok - akik szintén féltek, bezárkóztak, menekültek -, hamarosan egy bátor gyülekezetet alkotnak. Az egykor szétfutó apostolok később a mártírhalált is vállalják. Mert van már

tapasztalatuk arról, hogy minden üldöztetés véges - de az Úr feltámadott és most is él.

Az angyal a férfiak által háttérbe szorított asszonyokat épp a férfi tanítványokhoz küldi - vicces megoldás Istentől, hogy nem törődve a vallási szokásjoggal, asszonyok tanúságtételére bíz egy fontos eseményt. A mellőzöttség, lenézés, kirekesztés már a keresztény gyülekezetben meg kell szűnjön - és a Bárány menyegzőjére ugyanúgy vagyunk mindannyian hivatalosak, nincs más rang, érdem, ami számítana. És a Bárány él, és hív minket.

És a feltámadt Krisztus hoz igazi megoldást a gyászra. Ő a Feltámadás és az Élet. Feltámadásával bebizonyította, hogy van az elmúlásnak is elmúlása, a halálnak is van halála. Lehetnek még félelmeink, lehetünk még megvetett helyzetben, és ideiglenesen még búcsút kell venni szeretteinktől. De a halálból feltámadt Úrral nap mint nap találkozhatunk, beszélhetünk vele, vallást tehetünk róla. És ahogy ez igaz, úgy igaz az is, amit a kereszthalált végignéző szeretett tanítvány írt: *Ő letöröl a szemünkről minden könnyet. És nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fájdalom.*

Ámen